

ת"פ 1185/09/16 - מדינת ישראל, המתמחה, הגב' הילה שושני נגד ערן ניסים, באמצעות

בית משפט השלום בירושלים
ת"פ 1185-09-16 מדינת ישראל נ' ניסים

בפני בעניין:	כבוד השופט אילן סלע מדינת ישראל באמצעות מחלקה לחקירות שוטרים, המתמחה, הגב' הילה שושני
נ ג ד	
ערן ניסים	
באמצעות ב"כ עו"ד דוד עמר	<u>המאשימה</u> <u>הנאשם</u>

גזר דין

האישום, הסדר הטיעון ותסקיר שירות המבחן

1. על פי הודאת הנאשם בעובדות כתב האישום המתוקן, הודאה שניתנה במסגרת הסדר טיעון, נקבע כי הנאשם ביצע עבירה של תקיפה סתם לפי סעיף 379 לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: "החוק").
2. לפי המתואר בכתב האישום המתוקן, ביום 6.01.16, עת שירת הנאשם כמפקד בפלוגת מג"ב נ"ז בעוטף ירושלים, הגיע מר פאדי זאדה (להלן: "המתלונן") יחד עם חברו מר גאנם נאל ברכב למחסום חיזמה. השנים עברו בידוק אשר כלל בדיקת תעודת זהות וחיפוש ברכבם.
3. בתום הבידוק ברכב, החל דין ודברים בין הנאשם והמתלונן. בשלב מסוים, תפס הנאשם את המתלונן בחולצתו והכניסו לאחד מחדרי הבידוק, יחד עם מאבטח נוסף שהיה במקום. בחדר הבידוק סטר הנאשם למתלונן מספר פעמים. לאחר מכן הוביל הנאשם את המתלונן לרכבו ושחרר אותו לדרכו.
4. בהתאם להסדר נקבע כי הנאשם ביצע את העבירה ונתבקש שירות מבחן המתייחס גם לשאלת הרשעתו של הנאשם.
5. בתסקיר נסקרו קורות חייו של הנאשם. בין היתר נלמד כי הוא שירת שירות מלא כלוחם במג"ב, חרף הבעיות.

הרפואיות שהיו במשפחתו וחרף בעיות כלכליות שנוצרו מכך. עם שחרורו עבד כמאבטח בסוכנות היהודית ולאחר כשנתיים התגייס לשירות קבע במג"ב כלוחם ומפקד, והוא שירת בתפקיד זה עד לביצוע העבירה נשוא כתב האישום אז הושעה מעבודתו.

6. באשר לעבירה בה הורשע ציינה קצינת המבחן, כי הנאשם נטל אחריות מלאה על מעשיו ועושה מאמץ לבדוק את המניעים העומדים ברקע לביצוע העבירה. קצינת המבחן העריכה כי ברקע לביצוע העבירה עומס נפשי של הנאשם באותה תקופה והעדר גורמי תמיכה בסביבתו לסייע בוויסות תחושות כעס ותסכול.

7. בשולי התסקיר באה קצינת המבחן להימנע מהרשעת הנאשם והשתת של"צ בהיקף של 120 שעות וצו מבחן למשך שנה. זאת, נוכח עולם הערכים הנורמטיבי של הנאשם, העדר עבר פלילי, העובדה כי המעשה שביצע אינו מאפיין את התנהלותו ומהלך חייו ובשל כך שאם יורשע בדינו לא יוכל לשוב לעבודתו במסגרת מג"ב והדבר יפגע פגיעה ממשית בחייו ובתעסוקתו.

טיעוני ב"כ הצדדים

8. בטיעוניה לעונש עמדה ב"כ המאשימה על הערכים המוגנים שנפגעו ממעשי הנאשם, שמירה על גופו של האדם, לצד הפגיעה בשלטון החוק ואמון הציבור במשטרה. היא ציינה כי על אף שלא היה מדובר באירוע מתוכנן או מתמשך, אין מדובר שהחל בשימוש בכח כדין והחרף לאחר מכן, אלא בנקיטת אלימות ללא כל הצדקה. החומרה שבמקרה זה היא גם בשל יחסי הכוחות בין הנאשם לובש מדים ובעל סמכות לבין המתלונן שהינו בן מיעוטים שביקש לעבור במחסום. הנאשם ניצל את כוחו ומעמדו לרעה ובכך יש לראות נסיבה לחומרה. לדברי ב"כ המאשימה ישנו גם שיקול של הרתעת הרבים בעל נפקות ממשית שכן פסיקות בתי המשפט בעניינם של שוטרים שסרחו מופצות בפועל ומובאות לידיעתם של השוטרים ביחידות השונות. בנסיבות אלו נטען כי מתחם העונש ההולם נע בין של"צ למספר חודשי מאסר שיכול וירוצו בעבודות שירות, ובתוך המתחם יש להשית על הנאשם של"צ, מאסר על תנאי, קנס ופיצוי למתלונן. זאת, בשים לב לנטילת האחריות על ידי הנאשם, הודאתו במיוחס לו, והרקע המורכב של הנאשם כפי שעולה מהתסקיר. לצד זאת ציינה ב"כ המאשימה כי קצינת המבחן הצביעה על קיום סיכון לחזרה על התנהלות דומה בעתיד דווקא בשל נסיבותיו של הנאשם.

9. באשר לשאלת הרשעת הנאשם ציינה ב"כ המאשימה כי מקרה זה אינו בא בגדרי המקרים בהם ניתן להימנע מהרשעה בהתאם להלכות שנקבעו בעניין זה על ידי בתי המשפט. זאת, נוכח חומרת העבירה - אלימות שוטרים, ונוכח העדר פגיעה קונקרטית בנאשם. בעניין זה היא הצביעה על פסיקת בית המשפט לפיה הרשעת נאשם אינה מחייבת בהכרח את פיתוריו והדבר מסור לשיקול דעתן של הרשויות המוסמכות.

10. מנגד ב"כ הנאשם טען כי יש לאמץ את המלצת שירות המבחן ולהימנע מהרשעת הנאשם. הוא הצביע על כך שמדובר בשוטר מצטיין שקיבל תעודות הצטיינות רבות במהלך שירותו ומעד פעם אחת בלבד, הודה ולקח אחריות על מעשיו. הוא הצביע על כך שלו היה מוגש כתב האישום כיום הוא בוודאי היה נסגר במסגרת הסדר תיק מותנה לפי הוראות תיקון 66 ו-68 לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], תשמ"ב-1982, וזאת בפרט נוכח העובדה כי החל מחודש

ספטמבר 2017 התביעה המשטרית תחל להחיל הוראות אלו גם בעבירת תקיפה. ב"כ הנאשם הוסיף כי הנאשם מושעה מהמשטרה קרוב לשנתיים ויושב בבית בחוסר מעש נוכח ההליך הפלילי, והוא מבקש לחזור לשירות ולתרום למדינה.

11. לצדו של הנאשם העיד מר צבי מזרחי אשר מכיר את הנאשם מאז לימודיהם בצוותא בתיכון, ולאחר מכן שירתו יחד בשירות סדיר ובקבע. הוא ציין כי מדובר באדם "זהב", שגם אם מעד, הוא אוהב את המדינה ואת עבודתו.

12. הנאשם ציין אף הוא כי הוא נטל אחריות מלאה על מעשיו וכי הוא מבקש להמשיך את חייו בתרומה למדינה.

דין והכרעה

13. למעשה, לא הייתה מחלוקת בין הצדדים כי יש להשית על הנאשם עונש של"צ. המחלוקת הייתה בעיקרה בשאלת ההרשעה וכפועל יוצא מכך גם באשר לעונשים הנלווים צופי פני עתיד.

14. באשר לעונש יצוין כי הערך המוגן בבסיס עבירת התקיפה בה הורשע הנאשם הוא הגנה על שלמות גופו של אדם. למעשה אלימות המבוצע על ידי שוטרים נודעת חומרה יתרה, שכן השוטרים מסמלים את שלטון החוק והם אלו האמונים על אכיפתו. בביצוע מעשה אלימות על ידי שוטר, עומדת לצד הפגיעה בפרט שהוכה, גם פגיעה ציבורית בתדמית המשטרה ובשמה של מדינת ישראל. ויש לזכור כי אמון הציבור במשטרה הוא נכס חיוני לתפקודה התקין של הרשות השלטונית. אזרח הבא במגע עם אנשי משטרה, אפילו הוא חשוד או עבריין, זכאי לצפות ולהניח שאם יתנהג כהלכה לא יגעו בו לרעה (ראו: ע"פ 64/86 אשש נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו, 31.12.86)).

15. באשר לנסיבות ביצוע העבירה, יצוין כי אין מדובר בתקיפה שבאה בהמשך למעשים אלימים של המתלונן. לצד זאת, אין מדובר באלימות שהותירה חבלה בגופו של המתלונן ולביצוע העבירה לא קדם תכנון מוקדם. בנסיבות אלו, ובשים לב לעקרון ההלימה, לערכים המוגנים שנפגעו, לנסיבות ביצוע העבירה, ותוך בחינת הענישה הנוהגת בבתי המשפט בנסיבות דומות, אני סבור כי מתחם העונש ההולם בנסיבות מקרה זה נע בין של"צ או מאסר על תנאי ועד למספר חודשים מועט שיכול להיות מרוצה בעבודות שירות, לצד ענישה צופה פני עתיד ופיצוי למתלונן במקרים מתאימים.

16. הנאשם יליד 1985, כיום בן 32, נעדר עבר פלילי. הוא הודה במיוחס לו ונטל אחריות מלאה על מעשיו. קצינת המבחן ציינה כאמור, כי מדובר באדם בעל ערכים נורמטיביים שהעבירה שביצע אינה מאפיינת את אורחות חייו. בנסיבות אלו יש לגזור את עונשו של הנאשם ברף התחתון של המתחם, כעונש של"צ, וכמוסכם.

ובאשר לשאלת ההרשעה.

17. ככלל, משהוכח ביצועה של עבירה, יש להרשיע את הנאשם. "שורת הדין מחייבת כי מי שהובא לדין ונמצא אשם, יורשע בעבירות שיוחסו לו" (ע"פ 2513/96 **מדינת ישראל נ' שמש**, פ"ד נ(3) 682 (1996)); רע"פ 1666/05 **סטבסקי נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 24.03.05)). עם זאת, המחוקק, בסעיף 71א(ב) לחוק, הסמיך את בית המשפט להימנע מהרשעתו של מי שהודה בביצוע עבירה, אם הוא משוכנע, שראוי במקרה מסוים להתחשב בנאשם ולהימנע מהרשעה. ההלכה היא, כי הימנעות מהרשעה תתאפשר רק בנסיבות יוצאות דופן, בהן לא מתקיים יחס סביר בין עוצמת פגיעתה של ההרשעה הפלילית בנאשם האינדיבידואלי לבין תועלתה של ההרשעה לאינטרס הציבורי-חברתי הכללי וחומרתה של העבירה ((ראו למשל: ע"פ 7109/14 **סייג נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 20.11.14); ע"פ 9893/06 **לאופר נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 31.12.07)).

18. בעניין **כתב** (ע"פ 2083/96 **כתב נ' מדינת ישראל**, פ"ד נב(3) 337, 342 (1997)) נקבעו שני תנאים מצטברים שבהתקיימותם ניתן להימנע מהרשעת נאשם שאשמתו הוכחה: (א) "על ההרשעה לפגוע פגיעה חמורה בשיקום הנאשם"; (ב) "סוג העבירה מאפשר לוותר בנסיבות המקרה המסוים על ההרשעה מבלי לפגוע באופן מהותי בשיקולי הענישה...". בית המשפט נדרש אפוא, לאזן בין השיקולים הכרוכים בשמירה על האינטרס הציבורי, היינו, מיצוי ההליך הפלילי בכדי להשיג הרתעה, מניעה ואכיפה שוויונית של החוק, תוך מתן תשומת לב לחומרת העבירה, אל מול נסיבותיו האינדיבידואליות של הנאשם, ביניהן, טיב העבירה, חומרתה, עברו הפלילי, גילו, מצב בריאותו והנזק הצפוי לו מהרשעה, כשלעניין זה, יש לבחון גם את השפעת ההרשעה על עיסוקו המקצועי של הנאשם ועל מצבו הכלכלי והמשפחתי (ע"פ 2669/00 **מדינת ישראל נ' פלוני**, פ"ד נד(3), 685 (2000); ע"פ 9893/06 בעניין **לאופר**).

19. אכן, כאמור, המעשה שיוחס לנאשם הינו מעשה חמור, שעה שהוא סטר מספר פעמים לאדם שהוא ערך לו בידוק אך בשל דין ודברים שהיה ביניהם ומבלי שהמתלונן עשה לו דבר. גם מי שמועד בדבר זה פעם אחת צריך ליתן את הדין על מעשיו וכך יעשה גם במקרה זה. לכך יש גם משמעות ההרתעתית וזאת לצד העובדה כי הנאשם מושעה מזה למעלה משנה וחצי מהשירות. לצד זאת, שאלת הרשעת הנאשם צריכה להיבחן בהתאם למבחן הכפול שנקבע בפסיקה: סוג העבירה המיוחסת לנאשם היא כזו המאפשרת בנסיבות המקרה להימנע מהרשעה מבלי לפגוע בשיקולי הענישה האחרים; והשאלה האם ההרשעה תפגע פגיעה חמורה בשיקומו של הנאשם שאינה שקולה כלל ועיקר לתועלת הציבורית שזו תניב (ראו: רע"פ 5115/13 **שרון נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 8.09.13); ע"פ 9150/08 **מדינת ישראל נ' ביטון** (פורסם בנבו, 23.07.09); ע"פ 8528/12 **צפורה נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 3.03.13)). לצד כל השיקולים והאינטרסים הציבוריים, עומד אפוא, גם השיקול החשוב והמהותי של תיקונו של הנאשם ושיקומו. שיקול זה יכול ויגבר במקרים מסוימים על השיקולים האחרים, בפרט מקום בו לא תהיה באי ההרשעה כדי לפגוע יתר על המידה באינטרסים הציבוריים.

20. הנאשם נעדר עבר פלילי. הוא שירת שירות סדיר מלא במג"ב, ולאחר מכן שירת שירות קבע במג"ב במשך שנים רבות כלוחם ומפקד. מחד, ישנה חומרה מיוחדת בעובדה שמפקד נקט באלימות שכזו הן בהיבט הציבורי והן בהשפעה שיש לכך על פקודיו. מאידך, יש לזכור כי הנאשם שירת שנים רבות בהן עמד פעמים רבות מספור בסיטואציות לא פשוטות הנובעות מעצם תפקידו. לכך יש להוסיף את נסיבות חייו הלא פשוטות כפי שפורטו בתסקיר שהגבירו את הלחץ הנפשי בו הוא היה שרוי במהלך שירותו. על אף נסיבות אלו, במקרים רבים מאוד, הוא לא מעד ולא נקט באלימות כלשהי. אדרבה, הוא מילא תפקידו בהצלחה ובמצוינות תוך גילוי נחישות, מקצועיות ואכפתיות, כפי שעולה מתעודות ההוקרה שהוגשו. הנאשם מגלה רצון להמשיך לשרת ולתרום למדינה. אכן, ייתכן כי עצם הרשעתו של הנאשם

לא תחייב את פיטוריו מהמשטרה, אך השעייתו מהשירות יש בה כדי ללמד על כך שלהרשעתו וודאי יכולה להיות השפעה ממשית על המשך שירותו.

21. בנסיבות אלו, שעה שהנאשם לא כשל בסיטואציות רבות מאוד שעמדו לפתחו, מהן בוודאי כאלו שיכלו להניע אותו לנקוט באלימות ללא הצדקה יותר ממקרה זה, בו כאמור, לא הייתה כל סיבה שתביא אותו לסטור למתלונן, והוא מעד אך פעם אחת בלבד, הרי שמבלי להקל בחומרת מעשה זה, בשים לב לנסיבותיו האישיות, לעובדה כי הוא מושעה מהשירות מזה כשנה וחצי, ולהשפעה שעלולה להיות להרשעתו בדין, אני סבור כי הרשעתו של הנאשם תפגע בשיקומו של הנאשם פגיעה חמורה שאינה שקולה כלל ועיקר לתועלת הציבורית מהרשעתו.

22. אני נמנע אפוא, מהרשעת הנאשם ומשית עליו:

א. 120 שעות של"צ שיבוצעו כמתווה בתסקיר שירות המבחן. שירות המבחן יפקח על ביצוע השל"צ והיה ויהיה צורך בשינוי מקום ההשמה, שירות המבחן יבצע את השינוי וידווח על כך לבית המשפט.

ב. צו מבחן למשך שנה.

הודע לנאשם כי אם לא יעמדו בתנאי השל"צ ו/או הצו, בית המשפט עלול להרשיעו ולהטיל עליו עונש אחר.

ג. פיצוי למתלונן בסך של 1,500 ₪. הפיצוי יופקד בקופת בית המשפט עד ליום 25.10.17 והמזכירות תעבירו לידי המתלונן בהתאם לפרטים שיוגשו לה על ידי המאשימה עד ליום 25.10.17.

המזכירות תעביר עותק ההחלטה לשירות המבחן.

בהתאם להסכמת ב"כ הצדדים, גזר הדין ישלח אליהם.

זכות ערעור לבית המשפט המחוזי בירושלים בתוך 45 יום מהיום.

ניתן היום, ה' תשרי תשע"ח, 25 ספטמבר 2017, בהעדר הצדדים.